

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

J. C. Christensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Finansudvalget.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov indeholdende Tillæg til Lov af 25de Juli 1867 om Lønninger m. v. ved Hæren.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3159.)

Sagen sattes under Forhandling.

M. Madsen: Jeg tror, jeg gør mig til Tolk for Underofficerskorpset i Almindelighed inden for Hæren, naar jeg bringer den højtærede Krigsminister min Tak, fordi han har fremlagt dette Lovforslag, der, om end de Forbedringer, der deri ere foreslaaede, maa siges at være ualmindelig beskedne, dog indeholder en Lønningsforhøjelse over hele Linien. Jeg vilde gerne have Lov til ved Behandlingen af dette Lovforslag at udtale mig lidt nærmere om Underofficerernes Stilling og dennes eventuelle Forbedring. Jeg vil da sige om Underofficersstanden som saadan, at den kan betragtes i nogen Maade som en af Samfundet forglemt Stand. Man danner sig ofte ret urigtige Forestillinger, naar man i Almindelighed taler om Underofficerer. Man tænker sig dem uvilkaarlig saaledes, som de vare i den Tid, man kalder de gamle Dage, altsaa før man fik den almindelige Værnepligt. Det var Folk, mener man, der jævnlig vare forfaldne til Spiritus, som vare ganske brave, men med et noget brutalt og samtidig rask og afvejende Væsen, de havde, kort sagt, det Væsen, der betegnes som Underofficersvæsenet. Om denne Betegnelse nu end

ikke har været et Skældsord, er det dog sikkert, at det var en mindre velvillig Betegnelse, og tidligere havde denne Klasse Medborgere ganske vist ogsaa gennemgaaende saadanne Ejendommeligheder, at man med „Underofficersvæsen“ ikke kunde mene noget godt. Jeg vil erindre om, at før 1867 blev man Underofficer paa den Maade, at man som Dreng begyndte som Spillemand for derpaa at gaa over paa Underofficersskolen. Nogle bleve naturligvis ved at være Spillemand, nemlig de, der havde Anlæg dertil, men som Regel kom man efter at have været Spillemand ind paa Underofficersskolen, og derfra rekruteredes Underofficerskorpset, faste Underofficerer bleve de, saa snart de vare blevne Korporaler. Efter 1867 ophørte denne Fremgangsmaade, og man gik over til saa godt som udelukkende at skaffe sig Underofficerer af de værnepligtiges Rækker. Elevskolen, som nu forsyner Ingeniørkorpset og Artilleriet med Underofficerer, afgav den Gang et vist Kontingent til hele Hæren, men det var for Fodfolkets Vedkommende et aldeles forsvindende Kontingent, idet de andre Vaabenklasser besattes først. Det Underofficerskorps, som nu findes i Fodfolket, er udgaaet af de værnepligtiges forskellige Lag. I deres tidligere Livsstillinger have de været Haandværkere, Tjenestekarle, Gaardmandssønner, Gartnere, Forvaltere o. s. v., de have tilhørt alle mulige af de Samfundsklasser, der ikke have noget til bedste, som man siger, ikke noget i Ryggen, og som derfor have søgt til denne om end meget ringe saa dog nogenlunde sikre og faste Ansættelse. De ville altsaa forstaa, at disse Folk ikke høre til den Kategori af Underofficerer, som der tænkes paa, naar der fortælles Krøniker fra fordums Tid. Disse Folk ere af samme Kød og samme Blød som de almindelige værnepligtige, og om end Traditionen og Haandværket føre noget af det gamle med sig, er det dog sikkert, at de forstaa og ere indlevede med den værnepligtige Klasse. Jeg vil tilføje, at man efter den almindelige Værnepligts Indførelse heller ikke vilde kunne hjælpe sig med saadanne Folk, som man havde tidligere. Den Samfundsudvikling, som har fundet Sted, de Fordringer, der nu stilles,